

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **S. A.**, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem se sídlem Heyrovského 1178, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2012, č. j. OAM-508/VL-07-K03-R2-2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 7. 2013, č. j. 28 Az 30/2012 – 54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Janu Urbanovi, advokátovi se sídlem Heyrovského 1178, Hradec Králové, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2012, č. j. OAM-508/VL-07-K03-R2-2008. Tímto rozhodnutí žalovaný rozhodl, že se stěžovateli neuděluje mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, §13, §14, §14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Azylový příběh stěžovatele je u Nejvyššího správního soudu projednáván již podruhé. Rozsudkem ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 Azs 18/2010 – 229, rozhodl zdejší soud o zrušení rozsudku krajského soudu ze dne 11. 12. 2009, č. j. 29 Az 50/2008 – 90, kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2008, č. j. OAM-508/VL-07-K03-2008. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku vyslovil právní názor, že příběh stěžovatele, resp. celé jeho rodiny, nelze považovat za nevěrohodný, neboť se vyznačuje jasnou a jednotnou dějovou linií týkající se jednak potíží jeho rodičů v zemi původu a jednak jeho osobních problémů ve škole. Na základě takového závazného posouzení věci krajský soud rozsudkem ze dne 16. 11. 2010,

č. j. 29 Az 50/2008 – 178, rozhodl o zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného a zavázal jej, aby o žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany rozhodl v intencích názoru Nejvyššího správního soudu.

Žalovaný rozhodl, že se stěžovateli neuděluje žádná z forem mezinárodní ochrany. Po podrobné rekapitulaci zjištěných skutečností, informací získaných z doplňujících pohovorů a posouzení aktuálních informací ohledně situace v zemi původu stěžovatele konstatoval, že důvodem k podání žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatelem je jeho obava z návratu vzhledem k potížím jeho rodičů a strach z nástupu na vojenskou službu. Dospěl k závěru, že ačkoliv nelze popřít určité problémy stěžovatelovy rodiny v zemi původu, ani stěžovatele samotného, nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Stejně tak neshledal, že by stěžovateli měla být udělena jiná z forem mezinárodní ochrany. Tyto závěry pak potvrdil i krajský soud.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje kasační důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Je přesvědčen, že se krajský soud nedostatečným způsobem vypořádal s námitkami, které uplatnil v žalobě. Žalovaný podle něj nedostál své povinnosti zjistit řádně skutkový stav věci a nezohlednil okolnosti, které v řízení vyšly najevo. Zejména jde o tvrzení rodinných příslušníků stěžovatele o problémech rodiny souvisejících s členstvím jeho otce v politické straně HADEP, DEHAP a následně DTP. Samotnému stěžovateli bylo v této souvislosti vyhrožováno se zbraní, což žalovaný označil pouze za šikanózní a nevhodný postup.

Krajský soud tyto okolnosti podle stěžovatele nijak nehodnotil a nevážil, omezil se pouze na opakování tvrzení žalovaného a stěžovatele, aniž by se uvedenými důvody zabýval po věcné stránce. Proto považuje napadený rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, přičemž toto pochybení krajského soudu mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Proto je kasační stížnost podle stěžovatele přijatelná a důvodná. Stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby napadený rozsudek krajského soudu pro nepřezkoumatelnost zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný využil svého práva a vyjádřil se ke kasační stížnosti. Trvá na názoru, že ojedinělý případ, kdy byla stěžovateli přiložena k hlavě zbraň nelze považovat za pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Ke stěžovatelovým problémům ve škole uvedl, že se udály se značným časovým odstupem, navíc stěžovatel již není školou povinný. Problémy celé rodiny s tureckými ozbrojenými složkami souvisejí s aktivní podporou teroristické organizace jeho otcem, je tedy na něm, zda v případě návratu do země původu vystaví i zbytek rodiny novým nepříjemnostem ze strany státní moci, či nikoliv. Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud nejprve v souladu s ustanovením § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přípustná v následujících typových případech:

pokračování

1. Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
2. Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
3. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
4. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Nejvyšší správní soud nespatřuje ve skutečnostech namítaných stěžovatelem v kasační stížnosti přesah jeho vlastních zájmů, a to v mezích vytyčených výše citovaným usnesením prvního senátu zdejšího soudu.

Dle ustálené judikatury je poskytnutí azylu zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pocítuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Zákon o azylu umožňuje udělení mezinárodní ochrany pouze ve výjimečných případech, kdy je žadatel ve své zemi původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, či má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů.

Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu možného porušení práv. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 170/2004 – 72).

Stěžovatel je přesvědčen, že vypořádání jeho námitek ze strany krajského soudu nebylo provedeno dostatečně a rozsudek je proto nepřezkoumatelný.

Nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval. Z konstantní judikatury lze zmínit například rozsudky zdejšího soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní

námítky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci.

Taková pochybení kasační soud v projednávané věci neshledal.

Z předloženého správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel odvíjí důvody, pro které by mu měla být mezinárodní ochrana udělena primárně od skutečnosti, že je kurdské národnosti a dále od činnosti jeho otce, pana M. A. (řízení o jeho žádosti je u Nejvyššího správního soudu vedeno pod sp. zn. 9 Azs 15/2013). Stěžovatel uvedl, že byl před odjezdem z vlasti vyloučen ze střední školy, protože veřejně projevil své sympatie k Abdullahu Öcalanovi, předsedovi PKK (Kurdské strany pracujících), tím, že nakreslil kurdskou vlajku na školní lavici a měl současně při sobě jeho fotografii. Dále namítal, že v případě návratu do vlasti bude povolán do vojenské služby a hrozí mu, že bude nasazen v bojích proti Kurdům.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku podrobně posoudil uvedené důvody a dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je zcela zákonné. S tímto závěrem se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud. Námítka stěžovatele, že krajský soud nehodnotil jím uvedené důvody po věcné stránce nemá oporu v napadeném rozsudku. Krajský soud totiž ve shodě s žalovaným vyhodnotil, že nakreslení kurdské vlajky na školní lavici nelze hodnotit jako projev politického přesvědčení a vyloučení ze školy za pronásledování z tohoto důvodu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Z výpovědí rodičů stěžovatele se nadto podává, že mu nijak nebylo bráněno v tom, aby navštěvoval jinou školu, i když vzdálenější od místa bydliště.

Co se týče problémů celé rodiny A. se státními orgány zapříčiněné pomocí otce stěžovatele straně PKK, ztotožňuje se Nejvyšší správní soud rovněž s hodnocením žalovaného i krajského soudu. Z předloženého spisového materiálu se podává, že proti otci stěžovatele bylo vedeno trestní stíhání pro podporu uvedené strany, obvinění však byl zproštěn. Oba rodiče stěžovatele byli v této souvislosti vyslýcháni (otec opakovaně), což je mimo jiného předmětem posouzení jejich žádostí o udělení mezinárodní ochrany. V jednom případě pak byl při návštěvě policistů v jejich domě kontaktován i samotný stěžovatel, kterému měla být přiložena pistole k hlavě. Ačkoliv nelze popřít, že tato událost mohla vyvolat ve stěžovateli obavy o jeho život, nelze ji, s ohledem na její izolovanost, hodnotit jako projev pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Ze spisového materiálu ani výpovědí stěžovatele ve správním řízení nevyplývá, že by stěžovatel měl jakékoliv jiné problémy. Sám uvedl, že chodil do školy a ve volném čase hrál s kamarády fotbal. O tom, že stěžovatel nebyl bodem zájmu státních orgánů, svědčí ostatně i to, že už bylo umožněno zcela legálně ze země původu vycestovat.

S ohledem na shora uvedené lze shrnout, že jak žalovaný, tak krajský soud správně vyhodnotili, že žádný z těchto stěžovatelem uváděných důvodů není z hlediska ustanovení § 12 zákona o azylu relevantní.

Dle ustanovení § 14a zákona o azylu se žadateli, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, udělí doplňková ochrana, existují-li v jeho případě důvodné obavy, že by mu po návratu do státu, jehož je občanem, hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem. Jaké situace jsou podle zákona považovány za vážnou újmu, stanoví taxativní výčet v § 14a odst. 2 zákona o azylu. Stěžovatel v průběhu řízení před správním orgánem opakovaně vyjádřil obavy z návratu do země původu z důvodu povinnosti nástupu na vojenskou službu do místa, kde by musel bojovat proti příslušníkům kurdské menšiny. Jak podrobně posoudil žalovaný i krajský soud v odůvodnění

pokračování

svých rozhodnutí, tato obava stěžovatele je zcela hypotetická a zejména předčasná, neboť není najisto postaveno, že stěžovatel skutečně bude k vojenské službě povolán (nemusí být shledán schopným služby, existuje možnost legálně se vojenské službě za poplatek vyhnout). Vzhledem ke snaze turecké armády nasazovat do bojů s PKK speciální síly a příslušníky loajální k vládnoucí síle není příliš pravděpodobné, že by stěžovatel v případě odvedení byl nasazen do přímých bojů s touto skupinou. Žalovaný k uvedeným skutečnostem shromáždil dostatek zpráv ze země původu, o které opřel své závěry (Informace získaná v rámci evropské výměny informací o zemích původu z července 2011, zpráva ministerstva vnitra Velké Británie ze srpna 2011, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR z května 2012).

Se stěžovatelem byl pohovor veden za účasti tlumočnicka z kurdského jazyka, k protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany neměl žádné připomínky ani nežádal jeho doplnění. Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že dle konstantní judikatury zjišťuje správní orgán skutečný stav věci pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu řízení o mezinárodní ochraně uvedl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 – 41). S ohledem na uvedené lze shrnout, že rozhodnutí správního orgánu je velmi podrobně odůvodněno a zabývá se všemi stěžovatelem tvrzenými skutečnostmi i ve vztahu k otázce udělení doplňkové ochrany.

Nejvyšší správní soud současně vyhodnotil, že v případě napadeného rozsudku nebylo shledáno žádné zásadní pochybení ze strany krajského soudu, který pečlivě v návaznosti na skutečnosti zjištěné ve správním řízení posoudil rozhodnutí žalovaného. Z rozsudku krajského soudu je zcela jednoznačně seznatelné, jakými úvahami se řídil. Zcela srozumitelným způsobem se vypořádal se všemi stěžovatelem uplatněnými námitkami a jeho rozhodnutí proto nelze hodnotit jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu navíc lze připustit, aby v případě, kdy je rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou, shodují-li se uplatněné důvody, a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, aby si krajský soud správné závěry žalovaného se souhlasnou poznámkou osvojil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, publikovaný též pod č. 1350/2007 Sb. NSS).

Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. shledal nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený zástupce stěžovatele, Mgr. Jan Urban, advokát se sídlem Heyrovského 1178, Hradec Králové, provedl ve věci jeden úkon právní služby ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), dále jen „advokátní tarif“, v hodnotě 3 100 Kč spočívající v sepisu kasační stížnosti. Podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu náleží ustanovenému zástupci stěžovatele i náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč. Celková částka odměny za zastupování tak činí 3 400 Kč. S ohledem na skutečnost, že Mgr. Jan Urban je plátcem DPH, zvyšuje se částka přiznané odměny

podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. o DPH ve výši 21 %, tj. o částku 714 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce tak činí 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. prosince 2013

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu